

Пролог:

апознайте се с Крис

В един краен, северен квартал, който не се ползваше с особено добра слава, наскреп голо поле стърчеше блок. Сив и с отлюспена мазилка на места, той изглеждаше стар, но неуморен в грижата си да осигури дом и покрив над главите на десетки семейства.

Градът растеше, а блокът, като поставен на стража, ден след ден и година след година, тихо си стоеше на мястото и наблюдаваше хилядите истории на хората, които го обитаваха.

В него живееха възрастни, които всяка сутрин, като по часовник, тръгваха с пазарските си чанти до пазара за зеленчуци. После сядаха на пейките пред блока и обсъждаха кой какво си е купил, къде е най-евтин магданозът и други важни новини в квартала. Тук всички се познаваха, или поне по-възрастните, които блокът беше наблюдавал още като бебета в количките на майките им.

Имаше и една група гечурлига в ранна възраст, които често ядосваха бабите, като тъпчеха цветята в градинката, или се закачаха, като плъеха костилки от череши от балконите. Нещо като съседска война. Забавляваха се да бягат от тях и се криеха с часове преди отново да се появят, за да изслушат поучителните им тиради. Напоследък обаче това се случваше все по-рядко, тъй като съвременните деца предпочитаха игрите на компютър и плейстейшън у дома, та понякога на възрастните им липсваха тези пакостници.

В блока живееха предимно работещи родители, които с много труд успяваха да покрият нуждите на своите семейства и често нямаха никакво време за каквото и да е. Те бяха уморени и искаха да си почиват пред телевизора. Обикновени и скучни семейства, в които нищо особено не можеше да се види или чуе.

Имаше, разбира се, и разни странни птици, които трудно се вписваха в тази малка общност. Такъв беше писателят от третия етаж. Той беше отнесен и вечно размечтан, но обичаше да се включва в детските игри, което в очите на съседите беше доста необичайно явление.

– Как не го е срам! – недоволстваха бабите. – На неговите години – сигнал с децата да играе! Работа няма ли?

– Остави го този, ами децата да си учат уроците.

– Ние на техните години стихотворения рецитирахме, а те цъкат само по компютрите и нещо там чаткат ли, какво правят с телефоните – все там са им ръцете.

– Как *чаткат*, бе бабо! – възмути се Мими, която помагаше на баба си с торбите. Чатим си – общуваме.

– Общувайте, ама друг път! – не се предаваше бабата. Много го знаеш кой е тоя, гето си говориш с него, като не си го видяла. Може да е без зъби и плешив. Да пази Господ! А, някога... Ех! – откъсваха се дълги въздишки по отминалата като пролет младост и възрастните потъваха в своите спомени.

Писателят обаче никак не се притесняваше от хорското мнение. Той се интересуваше само от онази искрица, която често носеха детските сърца и за него тя беше извор на вдъхновение и радост. Той прекарваше часове в игри и това му носеше удовлетворение. После до късно вечер можеше да се види как, приведен наг компютъра си, пише нещо, за малко се изправя, разхожда се напред-назад и пак сяда да пише. Някои от родителите твърдяха, че пълни главите на децата с глупости за хора и събития, в които те самите не вярваха, и не им позволяваха да говорят или изграят с него, но не всички ги слушаха. Неколцина се криеха в градинката зад блока и там се срещаха със стария писател. Между тях се отличаваха едно хлапе, което винаги го следеше с буден поглед и огромно любопитство. То жадно попиваше всяка негова дума и после я преразказваше на своите приятели, като добавяше по нещичко от себе си – ей така, за вкус.

Името му беше Крис и живееше на петия етаж със своето шумно и артистично семейство. Бащата и майката бяха учители и отглеждаха с много обич своите три деца. Всяко от тях свиреше на някакъв музикален инструмент и това създаваше доста главоболия както на съседите, така и на родителите, които често трябваше да се извиняват и да обясняват, че това е важно за детското развитие.

Крис беше най-малкият, с руса, палава коса, която стърчеше във всички посоки – непокорна и гъста. Чаровен и общителен, той имаше

прекрасни сини очи и беше винаги готов за топла прегръдка. Може би затова момичетата често го харесваха и някак му вярваха, въпреки неговата разсеяност и невероятни твърдения.

Крис обичаше да си измисля, но разказваше толкова въодушевено и убедително, че дори баща му невинаги успяваше да различи кое в историята му отговаряше на истината. А ако имаше нещо, което баща му мразеше най-много, то това беше лъжата.

За щастие, Крис умееше бързо да сменя посоката на своя разказ, така че да се превърне от истинска история в забавна шега, и така всичко приключваше за него със смях, вместо с пердах. Това си беше полезно умение, което работеше за него, а родителите му после дълго забавляваха своите гости със смешните му истории.

И така, въображението на Крис работеше отлично – за разлика от паметта, която често отказваше да му съдейства в най-неподходящите моменти. Например веднъж, когато учителката попита кои са дните от седмицата, Крис едва успя – с помощ от приятел – да ги изброи до петък. След като учителката бурно се възмути:

– А събота и неделя?

Той съвсем искрено и чистосърдечно заяви:

– А, аз тези... за първи път ги чувам!

Друг път, след като госпожата отново се оплака, че Крис не внимава и не учи, той се оправда с думите:

– Е, поне този път не броя мухите в стаята, защото вчера бяха три.

Майка му беше в недоумение, чудеше се – да се смее ли, или да плаче.

Такъв си беше Крис – ненадминат в игрите и забавлението, но ученето крайно го затрудняваше. И то не защото искаше да гразни възрастните или пък да ги ядосва, просто мисълта му течеше различно от тази на другите. А веднъж изгубеше ли нишката, тя се късаше безвъзвратно, така че после спадаше и интересът му. Любопитството му го караше да се обръща при всеки звук и шум в стаята. Не искаше да пропусне нещо важно, като например кой е паднал, кой кого е оципал, кой не си е изял супата и други такива значими събития, които помнеше отлично. Но не можеше при никакви обстоятелства да си спомни за какво са говорили в час с учителката.

Разбира се, за него ученето беше доста скучно, но пък той не страдеше от излишни размисли в тази посока. Игнорираше случващото се в градината и си мислеше за нещо друго. Представяше си как един ген всички ще му се възхищават и ще викат неговото име:

– О, Крис!

Всъщност Крис беше много грижовно и любвеобилно дете, поне по думите на майка му. И така си и беше, нищо че батко му казваше за него, че е като варварин, който тича във всички посоки и крещи, а според по-голямата му сестра той е просто досаден. Имаше ли малко дете наоколо, Крис беше отличен детегледач, внимателен и мил. Но родителите му така и не си родиха още едно дете. Та такава беше реалността. Да бъде най-малкият в семейството, не беше никак лесно. Никой нямаше време за неговите игри.

– А какво изобщо правите по цял ден? – чудеше се Крис.

За ползата от ученето не беше сигурен, но от игрите можеше да изброи хиляди ползи. Те го правеха по-смел, по-силен и съобразителен. Помагаха му да открие нови приятели. Изобщо внасяха невероятни багри в иначе скучното и еднообразно ежедневие на възрастните. Затова и често отбелязваше със синини по краката си новите си постижения и шури приключения.

Това обаче скоро щеше да се промени. Под *скоро* разбирайте, че от септември му предстоеше да стане ученик в първи клас. А това много го тревожеше. Времето за игри намаля драстично и все по-често го караха да пише някакви чертички и завърънкулки. Освен че бяха скучни, те го изморяваха и отегчаваха до краен предел.

– Ами, ако не мога да се справя? Ако паметта ми отново откаже и другите деца ми се присмиват, че не знам азбуката например? – чудеше се той и сънят го късно бягаше от него, заместен от ужасни мисли. Представяше си как застава пред бялата дъска и не може да прочете написаната на нея дума. И как започва да се поти и да срича, докато всички неустово се хият на неговите жалки опити. А буквите на дъската препускат ли, препускат – като диви коне, без да може да ги хване.

И докато майка му гасеше лампата в стаята, изпод одеялото се показаха две светещи, тревожни очички.

– Ох, не може ли да се раждаме с всичките знания, които трябва да имаме в мозъка? – с отчаяние прошепна Крис.

– То... те са си там, миличък. Просто трябва някой да ги извади. Може точно тези знания да са се оплели в някоя мозъчна гънка и да не могат да излязат.

– Не се шегувай с мен! Просто се чудя не мога ли вече всичко да си знам! Така, наготово.

– Ами сигурно може, но тогава нямаше да бъде интересно. Пък и хората щяха да бъдат мързеливи. Старанието и упражнението винаги помагат. Не се е научил само този, който не се е опитал – спокойно отговори майка му и го презърна.

– Спри да се тревожиш и заспивай. Сигурна съм, че ще се справиш. Тя затвори вратата след себе си, а Крис си каза:

– Лесно ти е да го кажеш, ама ти вече си завършила училище. Ако можех само да се събудя и вече всичко да знам, или поне досадните букви и ченгели да се превърнат в нещо забавно и интересно, като игрите в телефона на тате.

Горкият Крис, съвсем скоро щеше да се изправи пред предизвикателство, което щеше да го промени завинаги и да го превърне в героя на нашата история. Очакваше го истинско приключение.